

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (čtvrtého senátu)

11. dubna 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Registrace, hodnocení, schvalování a omezení chemických látek – Nařízení (ES) č. 1907/2006 (nařízení REACH) – Článek 2 odst. 1 písm. b) – Rozsah působnosti – Článek 3 body 10 a 11 – Pojmy ‚dovoz‘ a ‚dovozce‘ – Článek 6 – Povinnost registrace – Osoba, která nese odpovědnost za registraci – Nařízení (EU) č. 952/2013 – Celní kodex Evropské unie – Uskladňování v celním skladu“

Ve věci C-654/22,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Soud prvního stupně pro Východní Flandry, oddělení Gent, Belgie) ze dne 17. října 2022, došlým Soudnímu dvoru dne 19. října 2022, v řízení

FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de voedselketen & Leefmilieu

proti

Triferto Belgium NV,

SOUDNÍ DVŮR (čtvrtý senát),

ve složení: C. Lycourgos, předseda senátu, O. Spineanu-Matei, J.-C. Bonichot, S. Rodin (zpravodaj) a L. S. Rossi, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

za soudní kancelář: A. Lamote, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 12. října 2023,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za Triferto Belgium NV: E. Vermeulen, advocaat, a S. A. Gawronski, advocate,
- za belgickou vládu: S. Baeyens, P. Cottin a C. Pochet, jako zmocněnci, ve spolupráci s: M. Rysman, avocate,
- za Evropskou komisi: E. Mathieu, K. Mifsud-Bonnici, F. Moro a G. Wils, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: nizozemština.

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 16. listopadu 2023,
vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 2 odst. 1 písm. b), článku 3 bodů 10 a 11 a čl. 6 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek, o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES (Úř. věst. 2006, L 396, s. 1, oprava Úř. věst. 2007, L 136, s. 3), ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008 (Úř. věst. L 353, s. 1) (dále jen „nařízení REACH“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi FOD Volksgezondheid, Veiligheid van de Voedselketen & Leefmilieu (Federální veřejná služba pro veřejné zdraví, bezpečnost potravinového řetězce a životní prostředí) (dále jen „FVS pro veřejné zdraví“) a společností Triferto Belgium NV (dále jen „Triferto“), se sídlem v Gentu (Belgie), ve věci pokuty uložené uvedené společnosti za porušení povinnosti registrace látek stanovené v čl. 6 odst. 1 nařízení REACH.

Právní rámec

Nařízení REACH

- 3 V bodech 10, 16, 17 a 19 odůvodnění nařízení REACH je uvedeno:

„(10) Látky pod celním dohledem dočasně uskladněné nebo nacházející se ve svobodných pásmech nebo ve svobodných skladech pro účely zpětného vývozu nebo v tranzitu nejsou používány ve smyslu tohoto nařízení, a měly by proto být vyňaty z oblasti jeho působnosti. Z oblasti působnosti tohoto nařízení by měla být vyňata také železniční, silniční, vnitrozemská vodní, námořní a letecká přeprava nebezpečných látek a nebezpečných přípravků, neboť se na ni již vztahují zvláštní právní předpisy.

[...]
- (16) Toto nařízení ukládá zvláštní povinnosti výrobcům, dovozcům a následným uživatelům látek samotných a obsažených v přípravcích a předmětech. Toto nařízení je založeno na zásadě, že průmysl by měl vyrábět, dodávat nebo používat látky nebo je uvádět na trh s takovou odpovědností a péčí, jakou jen lze vyžadovat v zájmu zajištění toho, že za rozumně předvídatelných podmínek nebude ani lidské zdraví ani životní prostředí nepříznivě ovlivněno.

(17) Všechny dostupné a relevantní informace o látkách samotných a obsažených v přípravcích a předmětech by měly být sbírány na pomoc při zjišťování nebezpečných vlastností a doporučení týkající se řízení rizik by měla být systematicky předávána prostřednictvím dodavatelských řetězců, jak je rozumně potřeba, s cílem zabránit nepříznivým účinkům na lidské zdraví a životní prostředí. [...]

[...]

(19) Ustanovení týkající se registrace by proto měla od výrobců a dovozců vyžadovat, aby vytvářeli údaje o látkách, které vyrábějí nebo dovážejí, aby tyto údaje používali k posouzení rizik souvisejících s těmito látkami a aby připravovali a doporučovali vhodná opatření pro řízení rizik. S cílem zajistit plnění těchto povinností a z důvodu průhlednosti by mělo být k registraci třeba, aby předložili [Evropské agentuře pro chemické látky] dokumentaci, která obsahuje veškeré tyto informace. Registrovaným látkám by měl být umožněn pohyb na vnitřním trhu.“

4 V článku 1 tohoto nařízení, nadepsaném „Účel a oblast působnosti“, je v odstavci 1 stanoveno:

„Účelem tohoto nařízení je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace.“

5 V článku 2 uvedeného nařízení, nadepsaném „Použití“, je v odstavci 1 písm. b stanoveno:

„Toto nařízení se nevztahuje na

[...]

b) látky samotné nebo obsažené v směsi nebo v předmětu, které podléhají celnímu dohledu, pokud neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, a které jsou dočasně uskladněné nebo se nacházejí ve svobodném pásmu či svobodném skladu za účelem zpětného vývozu anebo v tranzitu“.

6 V článku 3 tohoto nařízení, nadepsaném „Definice“, je v bodech 10 až 14 a 24 stanoveno:

„Pro účely tohoto nařízení se rozumí:

[...]

10) ‚dovozem‘: fyzické uvedení na celní území Společenství;

11) ‚dovozcem‘: fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, která odpovídá za dovoz;

12) ‚uvedením na trh‘: dodání nebo zpřístupnění třetí osobě, za úplatu či zdarma. Za uvedení na trh se považuje rovněž dovoz;

13) ‚následným uživatelem‘ fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství jiná než výrobce nebo dovozce, která používá látku samotnou nebo obsaženou v směsi při své průmyslové nebo profesionální činnosti. [...];

14) ‚distributorem‘ fyzická nebo právnická osoba usazená ve Společenství, včetně maloobchodníka, která pouze skladuje a uvádí na trh látku samotnou nebo obsaženou v směsi pro třetí osoby;

[...]

24) ‚použitím‘ zpracování, formulace, spotřeba, skladování, uchovávání, úprava, plnění do zásobníků, přenos z jednoho zásobníku do jiného, mísení, výroba předmětu nebo jakékoli jiné využití“.

7 Článek 5 nařízení REACH, nadepsaný „Zákaz uvádění na trh bez údajů“, zní takto:

„S výhradou článků 6, 7, 21 a 23 se látky samotné nebo obsažené v směsích nebo v předmětech ve Společenství nesmějí vyrábět ani v něm nesmějí být uváděny na trh, jestliže nebyly registrovány podle odpovídajících ustanovení této hlavy, pokud se to vyžaduje.“

8 V článku 6 tohoto nařízení, nadepsaném „Obecná povinnost registrace látek samotných nebo obsažených ve směsích“, je v odstavci 1 stanoveno:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, podá ECHA žádost o registraci každý výrobce nebo dovozce látky samotné nebo obsažené v jedné či více směsích v množství 1 tuny nebo větším za rok.“

9 V článku 10 uvedeného nařízení, nadepsaném „Informace předkládané pro obecné účely registrace“, je stanoveno:

„Žádost o registraci vyžadovaná podle článku 6 nebo podle čl. 7 odst. 1 nebo 5 musí obsahovat tyto informace:

a) technickou dokumentaci obsahující

[...]

[...]

b) zprávu o chemické bezpečnosti, vyžaduje-li se podle článku 14, ve formátu blíže určeném v příloze I. Pokud to žadatel o registraci uzná za vhodné, mohou odpovídající oddíly této zprávy zahrnovat příslušné kategorie použití a expozice.“

10 V článku 21 nařízení REACH, nadepsaném „Výroba a dovoz látek“, je v odst. 1 prvním pododstavci stanoveno:

„Žadatel o registraci může zahájit výrobu nebo dovoz látky anebo předmětu nebo v této výrobě nebo dovozu pokračovat, neuvede-li [ECHA] jinak podle čl. 20 odst. 2 ve lhůtě tří týdnů od data podání, aniž je dotčen čl. 27 odst. 8.

11 V článku 22 tohoto nařízení, nadepsaném „Další povinnosti žadatele o registraci“, je v odstavci 1 stanoveno:

„Po registraci odpovídá žadatel o registraci za to, že z vlastního podnětu bez zbytečného prodlení aktualizuje své registrační údaje doplněním nových náležitých informací a předloží je agentuře v případech

[...]

Celní kodex

- 12 V článku 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 952/2013 ze dne 9. října 2013, kterým se stanoví celní kodex Unie (Úř. věst. 2013, L 269, s. 1, dále jen „celní kodex“), nadepsaném „Definice“, je v bodech 3, 11 a 17 stanoveno:

Pro účely kodexu se rozumí:

[...]

- 3) ‚celními kontrolami‘ zvláštní úkony prováděné celními orgány za účelem zajištění dodržování celních předpisů a jiných právních předpisů upravujících vstup, výstup, tranzit, pohyb, uskladnění a konečné užití zboží převáženého mezi celním územím Unie a zeměmi nebo územími mimo toto území a výskyt a pohyb zboží, které není zbožím Unie, a zboží propuštěného do režimu konečného užití na celním území Unie;

[...]

- 11) ‚celním prohlášením pro dočasné uskladnění‘ úkon, kdy osoba předepsanou formou a způsobem uvede, že zboží je v dočasném uskladnění;

[...]

- 17) ‚dočasným uskladněním‘ situace, kdy je zboží, které není zbožím Unie, dočasně uskladněno pod celním dohledem v období od předložení celnímu úřadu k propuštění do celního režimu nebo ke zpětnému vývozu“.

- 13 Režim dočasného uskladnění zboží je upraven v člancích 144 až 152 celního kodexu, které jsou uvedeny v oddíle 3 kapitoly 2 hlavy IV tohoto kodexu. Podle tohoto režimu je zboží, které nepochází z Evropské unie (dále jen „zboží, které není zbožím Unie“), od okamžiku jeho předložení celnímu úřadu dočasně uskladněno. Toto zboží může zůstat v uvedeném režimu po dobu nejvýše 90 dnů.

- 14 Celní režim tranzitu je upraven v člancích 226 až 236 uvedeného kodexu, které jsou součástí oddílu 1 kapitoly 2 hlavy VII téhož kodexu, a zahrnuje zaprvé režim vnějšího tranzitu, který umožňuje přepravu zboží, které není zbožím Unie, mezi dvěma místy v rámci celního území Unie, aniž by toto zboží podléhalo dovozním clům nebo jiným poplatkům či obchodněpolitickým opatřením. Zadruhé zahrnuje režim vnitřního tranzitu, který umožňuje přepravu zboží Unie mezi dvěma místy na celním území Unie přes zemi nebo území mimo toto celní území beze změny jeho celního statusu.

- 15 Režim uskladnění v celním skladu je upraven články 240 až 242 celního kodexu, které jsou uvedeny v oddílu 2 kapitoly 3 hlavy VII tohoto kodexu. Tento režim umožňuje skladovat zboží, které není zbožím Unie, v prostorách nebo na jakémkoli jiném místě schváleném pro tento režim celními orgány a pod celním dohledem („celní sklady“). Celní sklady může pro celní skladování zboží použít jakákoli osoba („veřejný celní sklad“) nebo mohou být provozovány držitelem povolení k provozování celního skladu („soukromý celní sklad“).

- 16 Oddíl 3 kapitoly 3 hlavy VII uvedeného kodexu obsahuje články 243 až 249 tohoto kodexu, které se týkají celního režimu svobodného pásma, do kterého je propuštěno zboží v režimu s podmíněným osvobozením od cla a zejména dovozních cel a jiných poplatků.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 17 V průběhu roku 2019 si společnost Triferto objednala u společnosti Dreymoor Fertilizers Overseas PTE LTD (dále jen „Dreymoor“), se sídlem v Singapuru, více než jednu tunu močoviny. Toto zboží pocházelo ze třetí země a dohodnutým místem dodání byl Gent. Na pokyn společnosti Dreymoor dovezla společnost Belor-Eurofert GmbH (dále jen „Belor“) se sídlem v Bamberku (Německo) fyzicky náklad močoviny dotčený ve věci v původním řízení do Unie a uskladnila ji v celním skladu v Gentu. Belor předtím podala ECHA žádost o registraci močoviny dotčené ve věci v původním řízení a podala celní prohlášení týkající se tohoto zboží, přičemž se prohlásila za dovozce ve smyslu čl. 6 odst. 1 nařízení REACH.
- 18 V návaznosti na kontrolu dodržování nařízení REACH provedenou dne 11. února 2020 měla FVS pro veřejné zdraví za to, že za dovozce ve smyslu ustanovení článku 3 ve spojení s článkem 6 nařízení REACH musí být považována společnost Triferto, a nikoli Belor. Vzhledem k tomu, že FVS pro veřejné zdraví měla za to, že společnost Triferto měla povinnost požádat o registraci močoviny dotčené v původním řízení, uložil jí pokutu ve výši 32 856 eur.
- 19 Společným návrhem podaným dne 10. února 2022 se společnost Triferto a FVS pro veřejné zdraví obrátily na rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent (Soud prvního stupně ve Východních Flandrech, oddělení Gent, Belgie), který je předkládajícím soudem.
- 20 Předkládající soud, který připomněl relevantní ustanovení unijního práva, se táže na výklad pojmu „dovozce“ ve smyslu čl. 3 bodu 11 nařízení REACH, neboť tento pojem má podle jeho názoru rozhodující význam pro správné použití čl. 6 odst. 1 tohoto nařízení.
- 21 Mimoto se uvedený soud zabývá výkladem čl. 2 odst. 1 písm. b) uvedeného nařízení, podle kterého se uvedené nařízení nevztahuje na látky samotné nebo obsažené v směsi nebo v předmětu, které podléhají celnímu dohledu, pokud neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, a které jsou dočasně uskladněné nebo se nacházejí ve svobodném pásmu či svobodném skladu za účelem zpětného vývozu anebo v tranzitu.
- 22 Předkládající soud uvádí, že podle FVS pro veřejné zdraví musí být pojem „dovozce“ ve smyslu nařízení REACH vykládán v tom smyslu, že se jím rozumí osoba, která zakoupila určitou látku přímo ve třetí zemi, a nikoli osoba, která tuto látku fyzicky uvedla nebo přepravila do Unie. FVS pro veřejné zdraví v tomto ohledu vychází z údajů uvedených na internetové stránce ECHA.
- 23 Předkládající soud poukazuje na to, že společnost Triferto naproti tomu tvrdí, že podnik odpovědný za fyzické uvedení dotčené látky na celní území musí být považován za jejího dovozce bez ohledu na osobu, která ji zakoupila. Tato společnost rovněž tvrdí, že dotčené podniky se mohou dohodnout buď na tom, že podnik, který podá celní prohlášení, je dovozce ve smyslu nařízení REACH, a je tedy odpovědný za registraci u ECHA, nebo že konečnou odpovědnost za dovoz ponese jiný podnik než odesílatel nebo poskytovatel logistických služeb, a v takovém případě je tento podnik dovozcem ve smyslu tohoto nařízení. Společnost Triferto se v tomto ohledu opírá o informativní přehled týkající se uvedeného nařízení a dovozců, který nizozemské orgány zveřejnily na webových stránkách.

24 Za těchto podmínek se rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Gent (Soud prvního stupně pro Východní Flandry, oddělení v Gentu) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 6 odst. 1, jakož i čl. 3 body 10 a 11 nařízení REACH vykládány v tom smyslu, že osoba, která si látku objedná, příp. zakoupí u výrobce usazeného mimo Evropskou unii, má povinnost registrace i v případě, že veškeré formality pro fyzické uvedení na celní území Unie ve skutečnosti vyřizuje třetí osoba, která rovněž výslovně potvrdí, že je za ně odpovědná?

Je pro odpověď na tuto otázku relevantní, zda je množství, které je objednáno, příp. zakoupeno, pouze částí (která však činí více než jednu tunu) větší zásilky téže látky téhož výrobce usazeného mimo Evropskou unii, která je touto třetí osobou uvedena na celní území Unie za účelem uskladnění v celním skladu?

2) Musí být čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH vykládán v tom smyslu, že látky, které jsou (na základě propuštění do režimu J – kód 71 00 v poli 37 jednotného správního dokladu) uskladněny v celním skladu, také nespádají do oblasti působnosti nařízení REACH, dokud nejsou v pozdější fázi přemístěny a propuštěny do jiného celního režimu (např. propuštění do volného oběhu)?

V případě kladné odpovědi: Musí být čl. 6 odst. 1, jakož i čl. 3 body 10 a 11 nařízení REACH vykládány v tom smyslu, že povinnost registrace má v takovém případě osoba, která látku přímo zakoupila mimo Unii a odebere ji (aniž předtím tuto látku fyzicky uvedla na celní území Unie), ačkoli danou látku již zaregistroval třetí podnik, který ji předtím fyzicky uvedl na celní území Unie?“

K předběžným otázkám

K první části druhé otázky

25 Podstatou první části druhé otázky předkládajícího soudu, kterou je třeba zkoumat na prvním místě, je, zda musí být čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH vykládán v tom smyslu, že se vyloučení z oblasti působnosti tohoto nařízení, jež je v něm stanoveno, vztahuje pouze na látky samotné nebo obsažené v směsi nebo v předmětu, které podléhají celnímu dohledu a neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, pakliže se tyto látky nacházejí v některé ze situací výslovně uvedených v tomto ustanovení.

26 V článku 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH je výslovně stanoveno, že se toto nařízení nevztahuje na látky samotné nebo obsažené v směsi nebo v předmětu, „které podléhají celnímu dohledu, pokud neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, a které jsou dočasně uskladněné nebo se nacházejí ve svobodném pásmu či svobodném skladu za účelem zpětného vývozu anebo v tranzitu“.

27 Z toho vyplývá, že se nařízení REACH nepoužije na látky předložené celnímu úřadu, které splňují dvě podmínky, a sice zaprvé, že tyto látky neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, a zadruhé, že se nacházejí v některé ze situací stanovených tímto ustanovením.

- 28 V projednávané věci z upřesnění poskytnutého předkládajícím soudem v jeho druhé otázce vyplývá, že látka dotčená ve věci v původním řízení byla předmětem celní kontroly, při níž byla zařazena do režimu J, kód 71 00, pole 37 jednotného správního dokladu. Tento kód znamená, že tato látka byla propuštěna do režimu celního uskladnění (71) a předtím nepodléhala žádnému celnímu režimu (00).
- 29 Jak bylo přitom uvedeno v bodě 27 tohoto rozsudku, k tomu, aby se uplatnilo vyloučení z oblasti působnosti nařízení REACH stanovené v čl. 2 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, je zejména nezbytné, aby se dotčená látka nacházela v některé ze situací uvedených v tomto ustanovení, a sice byla dočasně uskladněna, nacházela se v svobodném pásmu či svobodném skladu za účelem zpětného vývozu anebo tranzitu.
- 30 Vzhledem k tomu, že režim celního uskladnění není jednou z těchto situací, je třeba mít za to, že podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda režim uskladnění v celním skladu, na který se vztahují články 240 až 242 celního kodexu, které jsou obsaženy v oddíle 2 kapitoly 3 hlavy VII tohoto kodexu, může být nicméně pro účely vymezení oblasti působnosti nařízení REACH považován za některou z těchto situací.
- 31 Co se v první řadě dočasného uskladnění týče, to je uvedeno v čl. 5 bodech 11 a 17 celního kodexu a upraveno články 144 až 152 tohoto kodexu, které jsou součástí oddílu 3 kapitoly 2 hlavy IV uvedeného kodexu. Jak uvedla generální advokátka v bodě 34 svého stanoviska, jedná se o alternativu k propuštění do celního režimu, tedy i k uskladnění v celním skladu, takže posledně uvedený režim nelze považovat za dočasné uskladnění.
- 32 Ve druhé řadě, co se týče režimu propuštění zboží do svobodného pásma, jak je uveden v čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH, tento režim je sice stejně jako uskladnění v celním skladu součástí režimů uskladnění, které je upraveno v kapitole 3 hlavy VII celního kodexu, avšak tento režim je upraven jiným oddílem této kapitoly, a sice jejím oddílem 3, který obsahuje články 243 až 249 tohoto kodexu. Jak uvedla generální advokátka v bodě 35 svého stanoviska, tyto dva celní režimy se tudíž vzájemně vylučují.
- 33 Ve třetí řadě, co se týče režimu svobodného skladu, který je rovněž zmíněn v čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH, stačí uvést, jak poznamenala generální advokátka v bodě 36 svého stanoviska, že tento režim již nebyl v době rozhodné z hlediska skutkového stavu sporu v původním řízení v celním kodexu upraven.
- 34 Konečně ve čtvrté řadě, tranzitní režim představuje, jak uvedla generální advokátka v bodě 38 svého stanoviska, jiný zvláštní celní režim než režimy uskladnění, který spadá do kapitoly 2 hlavy VII celního kodexu, a z tohoto důvodu nemůže být považován za režim uskladnění v celním skladu.
- 35 Z toho vyplývá, že režim uskladnění v celním skladu je zvláštním celním režimem, který nelze považovat za některou ze situací uvedených v čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH.
- 36 Vzhledem k tomu, že se toto ustanovení proto nepoužije na látky podléhající režimu uskladnění v celním skladu, vztahuje se na tyto látky oblast působnosti nařízení REACH, takže musí být považovány za dovezené ve smyslu čl. 3 bodu 10 tohoto nařízení od okamžiku, kdy jsou poprvé fyzicky uvedeny na celní území Unie.

- 37 Závěr uvedený v bodě 35 tohoto rozsudku je podpořen cíli nařízení REACH, jakož i pravidlem „Zákazu uvádění na trh bez náležitých údajů“ uvedeným v článku 5 tohoto nařízení.
- 38 V tomto ohledu z čl. 1 odst. 1 nařízení REACH vyplývá, že jeho účelem „je zajistit vysokou úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí, včetně podpory alternativních metod hodnocení rizik látek, a volný pohyb látek na vnitřním trhu za současného zvýšení konkurenceschopnosti a inovace“. V článku 5 tohoto nařízení je v zásadě zakázáno uvádět na trh látku, která nebyla registrována v souladu s odpovídajícími ustanoveními uvedeného nařízení, pokud se to vyžaduje. Podle čl. 3 bodu 12 téhož nařízení se za uvedení na trh považuje jakýkoli dovoz.
- 39 Podle judikatury Soudního dvora není cílem nařízení REACH regulovat vývoz látek, nýbrž vytvořit právní rámec, který se vztahuje na výrobce, dovozce a následné uživatele při výrobě, dovozu, uvádění na trh nebo používání látek, aby byl zajištěn volný pohyb zboží a vysoká úroveň ochrany lidského zdraví a životního prostředí na vnitřním trhu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. dubna 2017, Pinckernelle, C-535/15, EU:C:2017:315, bod 43). Za předpokladu, že je splněna podmínka týkající se neexistence úpravy a zpracování stanovená v čl. 2 odst. 1 písm. b) tohoto nařízení, je přitom třeba mít za to, jak vyplývá z bodu 10 odůvodnění uvedeného nařízení, že látky, které se nacházejí v některé ze situací uvedených v tomto ustanovení, nejsou v této fázi v Unii používány. Vyloučení z oblasti působnosti stanovené v uvedeném ustanovení je tudíž založeno na okolnosti, že je málo pravděpodobné, že by se rizika spojená s těmito látkami projevila v Unii.
- 40 Na první část druhé otázky je proto třeba odpovědět tak, že čl. 2 odst. 1 písm. b) nařízení REACH musí být vykládán v tom smyslu, že vyloučení z oblasti působnosti tohoto nařízení stanovené v tomto ustanovení se vztahuje pouze na látky samotné nebo obsažené ve směsích nebo v předmětech, které podléhají celnímu dohledu a neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, pakliže se tyto látky nacházejí v některé ze situací výslovně uvedených v tomto ustanovení.
- 41 Vzhledem k odpovědi, která byla dána na první část druhé otázky, není třeba na její druhou část odpovídat.

K první otázce

- 42 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda čl. 3 body 10 a 11 a článek 6 nařízení REACH musí být vykládány v tom smyslu, že osoba, která nakupuje látku dovezenou do Unie v objemu vyšším než jedna tuna ročně, na niž se vztahuje oblast působnosti tohoto nařízení, není povinna osobně požádat o registraci této látky, pokud jiná osoba usazená v Unii převzala odpovědnost za dovoz uvedené látky do Unie.
- 43 Podle čl. 6 odst. 1 nařízení REACH musí žádost o registraci podat ECHA dovozce, který dováží látku v množství jedné tuny nebo větším za rok.
- 44 V tomto ohledu ze znění čl. 3 bodů 10 a 11 nařízení REACH vyplývá, že pro účely tohoto nařízení se „dovozem“ rozumí „fyzické uvedení [látky] na celní území [Unie]“ a „dovozcem“ se rozumí „fyzická nebo právnická osoba usazená v [Unii], která odpovídá za dovoz“.

- 45 Jak uvedla generální advokátka v bodech 48 a 49 svého stanoviska, i když nelze vyloučit, že odpovědnost za fyzické uvedení látek na celní území Unie může být nesena několika fyzickými nebo právníckými osobami usazenými v Unii, nemůže taková okolnost vést k výkladu čl. 3 bodu 11 a článku 6 nařízení REACH v tom smyslu, že by žádost o registraci těchto látek musela podávat každá z těchto osob.
- 46 Je pravda, že cílem těchto ustanovení vykládaných ve světle bodu 17 odůvodnění tohoto nařízení je shromáždit všechny dostupné relevantní informace o látkách, na které se vztahuje uvedené nařízení, na pomoc při zjišťování nebezpečných vlastností těchto látek. Každé množství takové látky vyráběné v Unii nebo dovezené do Unie v objemu alespoň jedné tuny za rok tak musí být zaregistrováno. K dosažení tohoto cíle však není nezbytné, aby více osob, jež mohou být kvalifikovány jakožto „dovozce“, podávalo pro tentýž dovoz žádost o registraci dotčených látek. Za předpokladu, že je žádost dané osoby o registraci úplná, stačí, aby povinnost vyplývající z čl. 6 odst. 1 téhož nařízení splnila pouze jedna z nich.
- 47 V projednávané věci ze spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, vyplývá, že pojem „dovozce“ ve smyslu čl. 3 bodu 11 nařízení REACH se může vztahovat pouze na společnosti Belor a Triferto.
- 48 V tomto ohledu je třeba uvést, že ač pokyny ECHA k registraci, podle nichž lze určit dovozce v závislosti na okolnostech každého případu, mohou být v praxi v určité míře užitečné, neboť poskytují informace, podle nichž lze určit „osobu, která odpovídá za dovoz“ ve smyslu čl. 3 bodu 11 nařízení REACH, nic to nemění na tom, že tyto pokyny nejsou závazné (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 10. září 2015, FCD a FMB, C-106/14, EU:C:2015:576, bod 29).
- 49 Kromě toho, jak v podstatě zdůraznila generální advokátka v bodech 51 až 53 svého stanoviska, z uvedených pokynů vyplývá, že i když je osoba odpovědná za dovoz látky často jejím příjemcem, nelze vyloučit, že takovou odpovědnost ponese osoba, která tento dovoz organizuje, či dokonce prodejce této látky.
- 50 Uvedené příručky se tudíž nelze účinně dovolávat za účelem vyloučení možnosti, že určitá osoba v dodavatelském řetězci ponese za určitých podmínek odpovědnost za dovoz a registraci látky podle nařízení REACH.
- 51 Odpovědnost za dovoz a registraci dovezené látky nicméně nelze převzít za účelem obejití povinnosti vyplývající z nařízení REACH, jež by spočívalo v rozdělení množství této látky mezi jednotlivé dovozce tak, že by takto rozdělené množství připadající každému z nich bylo nižší než limitní hodnota, při jejímž dosažení vzniká povinnost registrace či limitní hodnota, od níž vzniká povinnost poskytnout obsáhlejší informace.
- 52 Z článku 10 nařízení REACH mimoto vyplývá, že k žádosti o registraci látky musí být přiložena úplná a podrobná dokumentace k této látce, jakož i zpráva o chemické bezpečnosti uvedené látky, a dále z čl. 22 odst. 1 prvního pododstavce tohoto nařízení vyplývá, že žadatel o registraci odpovídá za určité okolnosti za to, že z vlastního podnětu bez zbytečného prodlení aktualizuje své registrační údaje doplněním nových náležitých informací, které je povinen předložit ECHA.
- 53 Z toho vyplývá, jak uvedla generální advokátka v bodě 56 svého stanoviska, že převzetí odpovědnosti za dovoz látky ve smyslu čl. 3 bodu 10 nařízení REACH znamená, že všechny hospodářské subjekty zapojené do tohoto dovozu mají legitimní očekávání, že osoba, která odpovídá za registraci této látky, má znalosti a schopnosti nezbytné ke splnění povinností

vyplývajících z článků 10 a 22 tohoto nařízení. Tyto hospodářské subjekty tak musí prokázat požadovanou řádnou péči tím, že se před uvedeným dovozem ujistí, že uvedená osoba skutečně zaregistrovala u ECHA dotčené množství látky.

- 54 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci nic ve spisu, který má Soudní dvůr k dispozici, nenasvědčuje tomu, že by společnost Belor převzala odpovědnost za dovoz látky dotčené ve věci v původním řízení za účelem obejití povinností stanovených nařízením REACH, a bude-li určeno, že žádost o registraci podaná touto společností se v plném rozsahu vztahuje na tuto látku, již se týká tento dovoz, což přísluší ověřit předkládajícímu soudu, nelze mít za to, že společnost Triferto měla osobně povinnost registrovat uvedenou látku.
- 55 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že čl. 3 body 10 a 11 a článek 6 nařízení REACH musí být vykládány v tom smyslu, že osoba, která nakupuje látku dovezenou do Unie v množství vyšším než jedna tuna ročně, na niž se vztahuje oblast působnosti tohoto nařízení, není povinna osobně požádat o registraci této látky, pokud jiná osoba usazená v Unii převzala odpovědnost za dovoz uvedené látky do Unie, tuto žádost podala a nic nenasvědčuje tomu, že by byly obcházeny povinnosti spojené s režimem registrace, jenž je stanoven v uvedeném nařízení.

K nákladům řízení

- 56 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (čtvrtý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1907/2006 ze dne 18. prosince 2006 o registraci, hodnocení, povolování a omezování chemických látek (REACH), o zřízení Evropské agentury pro chemické látky, o změně směrnice 1999/45/ES a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 793/93, nařízení Komise (ES) č. 1488/94, směrnice Rady 76/769/EHS a směrnic Komise 91/155/EHS, 93/67/EHS, 93/105/ES a 2000/21/ES, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1272/2008 ze dne 16. prosince 2008,

musí být vykládán v tom smyslu, že

vyloučení z oblasti působnosti nařízení č. 1907/2006 v platném znění stanovené v tomto ustanovení se vztahuje pouze na látky samotné nebo obsažené ve směsích nebo v předmětech, které podléhají celnímu dohledu a neprocházejí žádnou úpravou ani zpracováním, pakliže se tyto látky nacházejí v některé ze situací výslovně uvedených v tomto ustanovení.

- 2) Článek 3 body 10 a 11 a článek 6 nařízení č. 1907/2006, ve znění nařízení č. 1272/2008,

musí být vykládány v tom smyslu, že

osoba, která nakupuje látku dovezenou do Unie v množství větším než jedna tuna ročně, na niž se vztahuje oblast působnosti nařízení č. 1907/2006 v platném znění, není

povinna osobně požádat o registraci této látky, pokud jiná osoba usazená v Unii převzala odpovědnost za dovoz uvedené látky do Unie, tuto žádost podala a nic nenasvědčuje tomu, že by byly obcházeny povinnosti spojené s režimem registrace, jenž je stanoven v uvedeném nařízení.

Podpisy